

‘Dit is een emotionele achtbaan’

Eitje zoekt zaad en vice versa. 75 mannen en vrouwen met een kindwens waren deze week aan het speeddaten, in de hoop een geschikte donor, draagmoeder of co-ouder te vinden. ‘Hoe wil jij een kind?’

ALICE BOOTHBY

Met een nummer op de borst geplakt en een bak borrelnootjes op tafel zitten de mannen en vrouwen voor de speeddatesessie tegenover elkaar in de aula van het Amsterdams Lyceum. Deze avond komen mensen bijeen die een kind willen krijgen, maar geen partner hebben, maar ook homostellen en koppels die geen kinderen kunnen krijgen.

Er worden geen doekjes om gewonnen. Iedereen zit er met hetzelfde doel. Eerste vraag: “Zeg, hoe wil jij een kind?”

“Als ik als singlehomoman zie hoeveel singleheterovrouwen hier van

daag zijn, zou je de mannen toch wakker willen schudden? Ze gaan naar ons homo’s toe voor hun kindwens.” De man lacht. “Ik ben op zoek naar mijn Doutzen Kroes voor een co-ouderschap. En ik denk dat ik haar heb gevonden. Ze zit daar, aan dat tafeltje.”

Hij wijst in de verte, waar een mooie vrouw van in de dertig (type hoogopgeleide artistieke yup) plagerig lacht naar de man tegenover haar.

Hij krabbelt snel zijn e-mailadres op een oranje memoblaadje en stopt het in haar hand. Plotseling is hij niet de nummer 28 meer. Dan klinkt de schoolbel: nieuwe ronde, nieuwe kansen.

In elf rondes van zeven minuten krijgen deelnemers de kans elkaar beter te leren kennen. Wat opvalt, is het tekort aan mannen. “Ik heb een ronde ook met een vrouw gesproken,” zegt een dertigjarige lesbiëne. “Maar ik kon voor het eerst hierover praten en ervaringen uitwisselen. Niemand in mijn omgeving weet dat ik hiermee bezig ben.”

Er zijn vrouwen met hoge hakken, vrouwen met korte haren en vrouwen met buikjes en designjassen. Mannen

met baarden, mannen met handtassen, mannen in pak en mannen in een afgeragd T-shirt. Allen tussen de 25 en veertig, ongeveer.

“Mensen vallen me in de armen en bedanken me dat er eindelijk zo’n avond is,” zegt Sara Coster, organisator en bestuurslid van Meer dan Gewenst, de stichting voor homo- en lesbisch ouderschap. Zelf is ze moeder en is co-ouder met een homostel.

‘Ze vallen me in de armen en bedanken me dat er eindelijk zo’n avond is’

“Nog altijd stromen de aanmeldingen binnen. Het is ongekend.”

Een wat nerveuze vrouw spreekt haar lotgenoten aan. “Hoe ging deze ronde bij jullie?” vraagt ze.

“Een avond met mijn vrienden in de kroeg is ontspannender,” luidt het antwoord. “Maar het is toch wel behoorlijk gezellig. Ik word vooral aan het denken gezet en vraag me constant af wat ik nu eigenlijk wil.”

Een andere vrouw durft haar mail-

adres niet te geven. “Ik was doodsbang afgewezen te worden door een homo. Dat doet zo veel pijn. Alsof ik geen goede moeder zou zijn.”

“Ik heb vanmorgen zitten snikken op de bank omdat ik niet meer durfde,” zegt een vrouw van 37. Ze komt net uit een lange relatie met een vrouw, die stukliep toen zij graag een kind via co-ouderschap wilde. “Ik was bang dat mensen mij zouden beoordelen op hoe gezond ik eruitzie. Ik durfde vanavond bijna niet te roken.”

Er wordt gelachen en gedronken, met een serieuze ondertoon. Een singleheteroman van 42: “Ik wil geen donorschap. Ik wil mijn kind zien opgroeien. Mijn relatie met mijn vrouw is kapotgegaan nadat ons kind dood werd geboren. Ik heb diverse vrouwen ontmoet die bijzonder interessant waren. Ik kan niet wachten ze morgen te mailen.”

De avond voelt als thuiskomen, zegt de 42-jarige man, homo met partner. “Ik heb zeker leuke contacten opgedaan. Maar het uitgangspunt is oriëntatie. Ik speel al jaren met het idee. Het is een emotionele achtbaan. Maar het is fijn er eindelijk concreet over te kunnen spreken.”